หัวขึ้นมามองแล้วซุกหน้าลงในอ้อมแขนเหมือนเดิมหลับต่อไป หมาสีน้ำตาลทำท่าจะวิ่งตามเขาออกไป เขาหันมาเงื้อมือ มันเลยวิ่งเข้าไปใต้ถุน ทำเสียงอิดเอื้อน 2-3 ที มองดูเขาเดินจากไป แล้วก็เดินอย่างหงอยเหงาไปนอนที่เดิม ใกล้กองขี้เถ้า

ถ้าเราจะตามดูคนขายผักหาบกระจาดผักไปตลาด คงจะทำให้เสียเวลามาก กับสิ่งที่ไม่ก่อเหตุร้ายใดๆ เพราะสิ่งที่เห็นและเป็นอยู่ในจอภาพของเรานี้ เป็นปรากฏการณ์ธรรมดาๆ ที่ไม่ตื่นเต้นระทึกใจ นอกจากภาพแหรกอันน่าเบื่อหน่าย เช่นเดียวกับสิ่งที่พวกเราทำอย่างปกติธรรมดาทุกเมื่อเชื่อวัน มันเป็นความคุ้นเคยที่เป็นไปโดยธรรมชาติเสียแล้ว ไร้สิ้นซึ่งความงาม ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดๆหลงเหลืออยู่ แม้ว่าเป็นอากัปกริยาที่ไม่แสดงออกอย่างเหนื่อยหน่าย หรือท้อถอย แต่มันก็เป็นกิจวัตรธรรมดาที่ใครๆก็หลงลืมที่จะเฝ้าดู อย่าคิดไปให้ไกลถึงขั้น "ทำความเข้าใจ" กับมันเลย

เขาอาจจะสดุดก้อนหินสักก้อน จนซวนเซ แต่แล้วเขาก็เดินต่อไป...แดดสลึมสลืออยู่ในหมอก อาการเดินของเขาคงเป็นไปตามปกติ บางครั้งเขาก็เดินเร็วกว่าที่เคยเป็น ซึ่งก็คงเพราะเขาต้องการให้ไปถึงจุดหมายเร็วขึ้น เรื่องแบบนี้ก็ไม่น่าตื่นเต้นอะไร และไม่ถึงกับทำให้รายละเอียดประจำวันมีเรื่องตื่นเต้นแต่อย่างใด บางทีเขาก็ทำท่าหันรีหันขวาง ก็คงเพราะระแวดระวังหมาสีน้ำตาลของเขา จะละทิ้งลานดินวิ่งตามเขามา และถ้าเกิดมันตามมาจริงๆ เขาอาจจะวางหาบลงกับพื้นถนนสักครู่ แล้วทำทีเป็นคว้าอะไรจากพื้นถนน เป็นสัญญาณให้หมาวิ่งกลับไป ฯลฯ เหตุบางที เหล่านี้ เป็นเหตุการณ์ที่อาจไม่เคยเกิดขึ้นเลย แม้ว่าจะเกิดขึ้นบ้างก็ตามที มันก็ไม่ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆที่น่ากล่าวถึง มันคือ "กิจวัตร" อย่างหนึ่งเท่านั้นเอง

ที่พื้นตรงลานดินหน้าบันไดบ้านเขา เปลี่ยนแปลงไปอย่างเชื่องช้า สิ่งที่ให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงก็เพียงม่านหมอกแห่งกาลเวลา ที่ถูกหะลุหะลวงด้วยแสงแดด จนเงาแมกไม้ที่เห็นบนลานดินอย่างสลัวลางปรากฏชัดเจนขึ้นอย่างเชื่องช้า แต่ก็ชัดเจนและแน่นอน สีของเงาดินบนดินคล้ำจนบอกสีได้ไม่ชัด แต่ที่ลวดลายแสงแดดอันเคลื่อนไหวไปมาตามกระแสลมต้องแมกไม้ เปล่งสีเหลืองปนเหามากขึ้นตามระดับความกล้าแรงของแดดหนุ่ม

เจ้าหมาสีน้ำตาลผงกหัวขึ้นมองดูหมู่นกบนแมกไม้ที่ส่งเสียงดังมาตั้งแต่ฟ้าสาง แล้วมันก็วางคางของมันไว้ที่บนดินอย่างเดิม แสงแดดส่องหะลุแมกไม้มาที่เจ้าแมวสีเหา ที่ขณะนี้ลุกขึ้นมายืดแข้งขา เลียมือล้างหน้า แล้วทันใดก็ทำทีสนใจกับความเคลื่อนไหวของนกบางตัวบนแมกไม้ แต่เป็นเพียงครู่เดียว มันก็เคลื่อนย้ายขึ้นไปบนชานเรือน หายเข้าไปในเงาชายชาบ้าน

กาลเวลาผ่านไปนาน นานจนคิดว่าไม่น่าจะเฝ้าดูอะไรอีก แต่เราก็ไม่อยากเสียความตั้งใจที่จะทำงานนี้ให้เสร็จ เราคิดว่ามันเป็นสิ่ง "ไม่ปกติธรรมดา" ที่จะเฝ้ามองเรื่อง "ปกติธรรมดา" ของคนอื่น... แต่มันน่าเบื่อตรงที่ไม่มีอะไรตื่นเต้นเลย เหตุร้ายก็ไม่ได้เกิดขึ้น เจ้าหมาสีน้ำตาลตัวนั้นช่างแสนจะเงียบเหงา ไม่เห่าเลย เหตุการณ์เป็นปกติเสียจนรู้สึกว่า "เสียเวลา"

ลองมาคิดกันดูซิว่า คนขายผักในตลาดตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่ เขากินข้าวเช้าหรือยัง เขาจะขายผักได้สักกี่มากน้อย หรือว่ายังไม่มีใครซื้อผักเขาเลย ถ้ามันเลวร้ายเช่นนั้นเขาก็คงต้องกลับบ้านด้วยผักเก่าที่จะเน่าในวันรุ่งขึ้น เขาจะรู้สึกหิว แล้วเจียดเงินเล็กน้อยในกระเป๋ากางเกง ซื้ออะไรบางอย่างมากินและอาจจะเผื่อเจ้าสัตว์สองตัวที่บ้านด้วย...ถ้ามันเลวร้ายเช่นนี้จริงๆ เราก็คงจะมีอะไรพรำพรรณาเกี่ยวกับความทุกข์ยากของคนขายผักได้อีกมากทีเดียว....หรือเขาอาจจะโดนรถชนระหว่างทางกลับจากตลาดจะไปบ้าน